

עפ"ת (באר שבע) 20177-12-14 - עפר שרון - בעצמו נ' מדינת ישראל

עפ"ת (באר-שבע) 20177-12-14 - עפר שרון - בעצמו נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע

עפ"ת (באר-שבע) 20177-12-14

עפר שרון - בעצמו

נגד

מדינת ישראל

באמצעות ב"כ עו"ד וייצגן מפמ"ד

בית משפט מחוזי באר-שבע

[29.03.2015]

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

פסק דין

ערעור על הכרעת דין של בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופטת גרבי), בתיק תתע"א 10709-08-13 מיום 20.7.14, לפיה הורשע המערער, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, בכך שבתאריך 20.8.13 נהג ברכב, במהירות 161 קמ"ש, מקום בו המהירות המירבית היא 90 קמ"ש. המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום.

לאחר שמיעת ההוכחות, שכללו עדותו של השוטר שאכף את העבירה (להלן: "השוטר"), מטעם התביעה, ועדותם של הנאשם ואשתו מטעם ההגנה, הרשיע בית המשפט קמא את המערער.

בית המשפט קמא העדיף את עדותו של השוטר, על פני גרסת המערער, ומצא אותה, "מפורטת כנה, רצופה, חד משמעית, ובוודאי לא נסתרה" כטענת המערער. אשר לעדותו של המערער, קבע בית המשפט קמא, כי טענותיו נטענו בעלמא וללא כל תימוכין, ומבוססות על השערות וסברות. כן מצא בית המשפט קמא סתירות בין גרסתו לגרסת אשתו, עדת ההגנה.

המערער מלין על קביעות בית המשפט קמא, ומעלה את הטענות הבאות:

1. השוטר טעה בזיהוי הרכב עליו ננעל מכשיר הדבורה.

2. השוטר נהג במהירות 119 קמ"ש עת אכף את החוק. מכיוון שכך, היה על בית המשפט קמא להטיל ספק במהימנותו, כעד תביעה.

3. לא היה מקום לקבוע כי השוטר שמר על קשר עין רציף עם רכב המערער, שהגיע מולו, ומכאן שהיה עליו להאט, ולבצע פניית פרסה, ורק לאחר מכן לחדש את קשר העין.

4. לא היה מקום להאמין לשוטר כי מהירותו של המערער ירדה כשהבחין בניידת.

5. לא היה מקום להעדיף את גרסת השוטר ביחס לעומס באיזור באותה שעה, רק כי הוא מתגורר בערבה, על פני עדות המערער לעניין זה, רק כי הוא מתגורר בחיפה. בית המשפט קמא גם התעלם מקביעת כב' השופט לנדסמן, בהחלטה בבקשה לביטול פסילה מנהלית, ביחס לעומס באיזור זה באותה שעה. האם השוטר מומחה לעומסי תנועה יותר מהשופט לנדסמן?
6. בית המשפט קמא טעה, כאשר סבר כי קביעת כב' השופט לנדסמן, נאמרה מפיו של המערער.
7. לא היה מקום להעדיף את גרסתו של השוטר ביחס לשאלת הצגת המהירות בפני המערער, ובקביעה כי דברי השוטר לא נסתרו, נוכח האמור בדו"ח, מפי המערער, כי השוטר לא הראה לו את המהירות, וכך גם בעדותם של המערער ואשתו. ולא היה מקום לקבל את גרסת השוטר כי המערער לא רצה להסתכל על הצג.
8. טעה בית המשפט קמא, בכך שלא פסל את הדו"ח כראיה, לאחר שהוברר כי השוטר רשם במקום המיועד לדברי הנהג, את המשך דבריו שלו, רק כי נגמר לו המקום המיועד לכך. אילו היה השוטר ממשיך לתעד את דבריו של המערער, היה עומד לרשות המערער תיעוד מלא לטענותיו. זכות מהותית זו נשללה ממנו. השוטר גם הודה בחקירתו הנגדית, כי מאחר והמערער אמר הרבה דברים, הוא קלט רק חלק מהם ואותם רשם. השוטר לא רשם את הטענה הזו.
9. לא היה מקום לקבוע כי הסתירות בדברי עדת ההגנה, סתירות הן, שכן מדובר בהתרשמות שונה ממצב עובדתי, של עדים שונים.
10. קביעותיו של בית המשפט קמא לא היו קביעות מהימנות או עובדה, אלא הסקת מסקנות, ולכן רשאי בית המשפט שלערער להתערב בהן.
- דיון
- לאחר ששמעתי את טענות המערער ועיינתי בפסיקה אליה הפנה, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות. למרות שהמערער מנסה לשוות לקביעות בית המשפט קמא נופך שונה, בסופו של יום, מדובר בקביעות עובדה המבוססות על התרשמות ממהימנות העדים. בית המשפט קמא התרשם ממהימנותו של השוטר, והעדיף את גרסתו על פני גרסתם של עדי ההגנה. כך בעניין קשר העין, וכך גם בעניין היותו של המערער רכב בודד על הכביש. המערער מבקש לתקוף את נימוקיו של בית המשפט קמא.
- ראשית, בכל הנוגע לקשר העין. השוטר תאר סיטואציה בה לאחר המדידה, האט את הניידת, ביצע פניית פרסה והמשיך בנסיעה אחרי רכב המערער. המערער טוען כי הדבר אינו אפשרי, וכי הניידת אמורה היתה להתהפך מביצוע מהיר שכזה. איני מקבלת טענה זו.
- איש לא טען כי הניידת ביצעה את פניית הפרסה במהירות שהיתה גורמת לה להתהפך. השוטר טען, שהאט, ירד לשוליים, ביצע את פניית הפרסה ודלק אחרי רכב המערער, שכאשר ראה אותו, ממילא האט את מהירות נסיעתו. הוא גם טען כי רכב המערער היה בודד בכביש. אילו היו חולפים על פני הניידת כלי רכב נוספים, בזמן הבלימה וביצוע פניית הפרסה, חזקה על השוטר שהיה רואה אותם. למעשה, הסיטואציה לה מנסה המערער לכוון, היא, שהוא נסע אחרי הרכב שנמדד, והשוטר ביצע את פניית הפרסה, איבד את קשר העין עם הרכב הנמדד, ותפס אותו, כי הוא נסע לאט.

על מנת לקבוע ממצא כזה, יש להאמין למערער כי על הכביש נסעו כלי רכב נוספים, ולא לגרסת השוטר, כי היה בודד בנתיב נסיעתו. בית המשפט קמא האמין לשוטר, ובכך לא אתערב. המערער טען רבות בעניין הערתו של כב' השופט לנדסמן, בשאלת העומס בכביש בעת כתיבת הדו"ח. מדובר בפסקה הבאה: "עוד נמדדה המהירות באמצעות מכשיר המחייב כי רכב המטרה יהיה "בודד" בכביש, נתון זה יצטרך השוטר להוכיח במהלך ניהול התיק, במיוחד כאשר נמדד בשעת עומס, לכאורה".

על משפט זה בונה המערער תילי תילים של מסקנות, כאילו חיווה כב' השופט לנדסמן את דעתו, ביחס לעומס בקטע כביש זה, ובית המשפט קמא התעלם מפיסת "עדות" מהימנה זו, והעדיף את גרסת השוטר עליה.

ובכן, דעתי אינה כדעת המערער.

אשר למשמעות הדברים, כב' השופט לנדסמן בסך הכל חזר על הנטלים המוטלים על המאשימה בנסיבות כאלה, ותו לא. הוא לא קבע כי בשעה זו של היום יש עומס בקטע המדובר של הכביש. כל שנאמר שם, כי השעה בה ניתן הדו"ח, היא שעת עומס, לכאורה.

יתכן שניתן לראות בשעה שבע בבוקר שעת עומס, ואכן מדובר בשעת עומס במספר מקומות בארץ. עם זאת, לא נאמר על ידי כב' השופט כי בקטע הכביש הזה, קיים עומס בשעה הרלוונטית.

גם אם היה ניתן לפרש את דבריו של כב' השופט לנדסמן כטענת המערער, דהיינו, כי השופט קבע כי השעה היא שעת עומס בקטע הכביש המדובר, לא היתה לאמירה זו כל משמעות ראייתית. בית משפט קובע ממצאים על יסוד ראיות שהובאו בפניו. דבריו של שופט אחר אשר נאמרו בהליך ביניים, הדין בראיות לכאורה, אינם מהווים כשלעצמם ראיה, ואין להם כל משמעות ראייתית. על כן, לא היה מקום לייחס לדברים אלה כל משקל.

הכלל הוא כי ערכאת הערעור לא תטה להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית משפט קמא, בהיותה חסרה את היכולת להתרשם באופן בלתי אמצעי מהעדים ומהראיות שהוצגו בפני הערכאה המבררת. להלכה זו קיימים מספר חריגים, המתירים לערכאת הערעור, בנסיבות מצומצמות, להתערב בהם:

"כך הוא הדבר, כאשר מסקנות הערכאה המבררת אינן מושתתות על התרשמות מהעדים אלא על ראיות בכתב או על שיקולי הגיון בלבד, באופן שאינו מקנה לה יתרון על פני ערכאת הערעור... חריגים נוספים קיימים מקום שקביעותיו של בית משפט קמא הינן בלתי סבירות בעליל..., או כאשר נפלה טעות משמעותית בהערכת מהימנות העדים שנשמעו בפניו, באופן המבטל את העדיפות המוקנית לו, על דרך הכלל..." (ע"פ 502/10 מחאמיד נ' מדינת ישראל (2012)).

עוד נקבע, כי בית משפט שלערעור לא יימנע מלהתערב בעניין של הערכת עדויות, כאשר הערכה זו יסודה בשיקולים, המתעלמים מגורמים שהיה מקום לייחס להם משקל, או כאשר אי-מהימנותו של עד בולטת לעין מתוך הפרוטוקול, ובמיוחד נכונים הדברים, כאשר מדובר בעדותו של עד יחיד במשפט (ע"פ 190/82 מרקוס נ' מדינת ישראל, פ"ד לז (1) 225).

אף לא אחד מחריגים אלה התקיים כאן.

גם לאחר קריאת פרוטוקול חקירתם של העדים, לא מצאתי כי קביעותיו של בית המשפט קמא הינן בלתי סבירות בעליל, או כי נפלה טעות משמעותית בהערכת מהימנות העדים שנשמעו בפניו, או כי אי מהימנותו של השוטר בולטת לעין מתוך הפרוטוקול.

בכל הנוגע לרישום דברי השוטר במקום שמיועד לרישום דברי הנהג, אמר השוטר בחקירתו כי נזכר בדברים נוספים, ולכן רשם, אך לשאלת המערער מדוע שלל את זכותו של הנהג לדבריו, ורשם מה שרצה, השיב כך: "ש. האם אתה יודע שיכולת לרשום מזכר או לכתוב נספח לדו"ח ולא לרשום בדברי הנהג ובכך לשלול את זכות הנהג לדבריו ורשמת את מה שאתה רצית? ת. לא שללתי ממך להוסיף".

השוטר משיב כי לא שלל מהמערער את הזכות להוסיף דברים שירשמו, והמערער לא הוסיף לשאול אותו בנקודה זו. משמע, לא נשללה ממנו הזכות להוסיף דברים על אלה שנרשמו. העובדה שהשוטר רשם המשך דברים משלו, במקום שמיועד לדברי הנאשם, לא שללה את זכותו של המערער להוסיף דברים מטעמו, וכשלעצמה, אין היא פוסלת את ההליך. איני מקבלת גם את הטענה, לפיה, בית המשפט קמא אמור היה להתייחס בספקנות לדבריו של השוטר, שעה שציין כי נהג במהירות של 109 קמ"ש, ומכאן שביצע עבירת תעבורה בעצמו. השוטר הסביר מדוע נהג כפי שנהג. לטענתו, הדברים מגובים בהנחיות העבודה של אגף התנועה. גם אם המערער סבור כי מדובר בהנחיות שאינן חוקיות, אין בעניין זה כשלעצמו כדי לפגוע במהימנות השוטר.

בשולי הדברים אבקש להתייחס לטענת המערער, לפיה, עובר להגשת הסיכומים בכתב, התובע המטרת התקשר אלי, וסחט אותו באיומים. לטענתו, התובע ביקש ממנו להסכים להסדר טיעון, בו יודה ותוטל עליו ענישה מקלה, ואם לא יעשה כן, יעלה התובע במסגרת הטיעונים לעונש, עבר פלילי של המערער (עבירה שלטענת המערער זוכה ממנה). המערער העלה זאת בפני בית המשפט קמא בשלב הטיעונים לעונש, ובית המשפט קמא ציין כי אינו יכול לקבוע ממצא בעניין זה, וכי על המערער לפנות למח"ש, אם הוא סבור שנעברה כלפיו עבירה. גם על כך מלין המערער.

נכון עשה בית המשפט קמא, בכך שלא הביא בחשבון תלונה זו, במסגרת גזר הדין. בית המשפט קמא אינו יכול לברר, במסגרת הטיעונים לעונש, טענות עובדתיות בחשד לביצוע עבירה על ידי התובע. זהו תפקידה של המשטרה ולא של בית המשפט. ככל שסבור המערער כי פנייתו של התובע, להגיע להסדר טיעון, חרגה מהמקובל, כדי עבירה פלילית, היה עליו לפנות למח"ש. ממילא אין לכך כל נפקות להליך שהתנהל בפני בית המשפט קמא, ואין טענה כי בית המשפט קמא שותף באופן כלשהו לאיומיו של התובע.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

המערער יפקיד את רישיון הנהיגה שלו, עד לתאריך 14.5.15 במזכירות בית המשפט קמא. ניתן והודע היום, ט' ניסן תשע"ה, 29 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.